

HỒI 79

Ám Sát Trên Phố

Khấu Trọng ra về phong độ đỡ Vân Ngọc Chân lên ngựa, tự mình cũng nhún chân nhảy lên một con khác, đi song song với nàng ra khỏi đại môn tướng quân phủ, mỉm cười nói: "Mỹ nhân sư phụ hình như càng lúc càng xinh đẹp thì phải!".

Vân Ngọc Chân khẽ kẹp chân vào bụng ngựa, lườm gã một cái nói: "Bao giờ người mới đổi được cái tật mồm mép huyền thuyên đó?".

Khấu Trọng cười khì khì, lắc đầu thở dài, dỗi mắt nhìn đường phố đông đúc trước mặt, nhặt giọng nói: "Người ta thường nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà. Cũng may là trong mắt mỹ nhân sư phụ, khuyết điểm đó của đồ nhi cũng có thể chính là ưu điểm. Bên ngoài thì sư phụ tỏ vẻ không thích, nhưng thực ra trong lòng lại thích mê, nếu không ánh mắt lườm tiểu đồ nhi sao mà nũng nịu những nhẽo thế được?"

Vân Ngọc Chân bật cười khúc khích, tỏ vẻ không quan tâm nói: "Ta nào có loại đồ nhi hư hỏng chỉ biết có một chiêu "vọng tướng hồ ngôn" như người chứ, từ nay đuổi người ra khỏi sư môn, vĩnh viễn không thu dụng lại nữa!".

Khấu Trọng quay đầu gào lên với Từ Tử Lăng: "Tiểu Lăng! Chúng ta bị mỹ nhân sư phụ đuổi khỏi sư môn rồi! Sau này có thể tự do muốn làm gì cũng được rồi!".

Từ Tử Lăng bật cười nói: "Đừng làm phiền ta thưởng thức cảnh đẹp của nơi này!".

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng không chịu về hòa với gã, quay đầu lại nhìn Vân Ngọc Chân hạ giọng nói: "Ta có thể làm gì tùy ý rồi, Vân bang chủ có sợ không?".

Vân Ngọc Chân ngẩng mặt đón nhận ánh mắt của gã, nheo mắt nói: "Sợ thì đã không đi Cửu Giang với người rồi. Trong mắt Vân Ngọc Chân này, người và tiểu Lăng vĩnh viễn cũng chỉ là hai đứa trẻ lớn vĩnh viễn không thể trưởng thành".

Khấu Trọng cố làm ra vẻ kinh ngạc: "Mỹ nhân sư phụ quên rằng đã từng bị ta thom vào miệng, lại còn động chân động tay rồi thì phải?".

Giương mặt xinh đẹp của Vân Ngọc Chân lập tức đỏ bừng, ra vẻ trách mắng nhưng lại hạ giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Người quên đây là đường lớn hay sao? Trước sau trái phải đều có người, ta cấm người nói những lời vô lại như thế nữa!".

Khấu Trọng thấy vẻ lo lắng của nàng, hân hoan nói: "Đủ kích thích chưa? Đã có nam nhân nào có thể khiến mỹ nhân sư phụ phản ứng mãnh liệt như vậy chưa?"

Vân Ngọc Chân đang không biết trả lời gã thế nào thì hai người đã đi đến cây cầu bắc qua phố lớn, trong lòng Khấu Trọng chợt sinh một thứ dấu hiệu cảnh giác kỳ lạ.

Dị biến đột ngột phát sinh. Từ một cánh cửa điêu khắc tinh kỳ trên chiếc cầu bắc qua phố cao chừng hai trượng ấy, đột nhiên có một đóa hoa nở bừng ra, hóa thành muôn vạn mảnh gỗ nhỏ mang theo khí kinh sắc bén, bắn xuống mã đội đi bên dưới. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng sớm đã cảnh giác, nên phản ứng đầu tiên.

Trước khi Dương Hư Ngạn động thủ một sát na, Từ Tử Lăng đã đoán định được mục tiêu của tên thích khách đáng sợ nhất này không phải bọn gã, mà là Hương Ngọc Sơn. Đây hiển nhiên là hành động đã được tính toán hết sức tỉ mỉ, tuyệt đối không hề hấp tấp vội vàng, bởi vì tới tận đêm qua hai gã mới tới Ba Lăng, trừ phi Dương Hư Ngạn là thần tiên giáng hạ, bằng không làm sao có thể biết mà đến đây trước chờ đợi hai gã dăng dề vào miệng cộp.

Tầm quan trọng của Hương Ngọc Sơn với Ba Lăng Bang cũng giống như Trầm Lạc Nhạn với quân Ngõa Cương vậy, chuyên trách công tác tình báo. Từ khi lập bang tới nay, Ba Lăng Bang đã chuyên kinh doanh thanh lâu, kỹ viện rải khắp toàn quốc, vì vậy tin tức thông linh phi thường, có thể nói là thế lực nào cũng không bì kịp về mặt này. Sở dĩ Hương Ngọc Sơn có thể được đề bạt làm tướng quân, chính là vì y phụ trách nhiệm vụ quan trọng này. Giả như y bị ám sát, Ba Lăng Bang sẽ bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

Từ Tử Lăng nào dám chần chừ, rút ngay trủy thủ đoạn ngọc trong ống chân, khi gã tung mình bay vọt lên không, trường kiếm của Dương Hư Ngạn đã lóe lên như một tia chớp, đâm thẳng tới phía trước Hương Ngọc Sơn dưới sự trợ uy của muôn ngàn mảnh gỗ nhỏ.

Khi Khấu Trọng ngẩng đầu lên thì đã thấy một luồng sáng chói mắt ở trên đầu. Trong sát na ấy, gã nhận thức được những gì Từ Tử Lăng đã trải qua lần trước, hai mắt bị kiếm khí ép tới làm cho không còn nhìn thấy gì nữa.

Nếu không biết trước đây chỉ là ảo ảnh huyền hoặc, đổi lại là một người khác, lúc này ắt đã hoảng loạn lúng túng, nhưng Khấu Trọng vẫn bình tĩnh như trắng trong đáy nước, roi

ngựa trong tay múa lên muôn ngàn bóng ảnh, mang theo tiếng rít gió rợn người, quất mạnh vào kiếm khí hung mãnh của đối phương.

Hương Ngọc Sơn, Vân Ngọc Chân và đám thân binh đi theo đều luống cuống chân tay, trước tiên là bị hàng trăm mảnh gỗ nhỏ mang theo khí kinh sắc bén bắn tới, mấy tên thân vệ công lực hơi yếu, chân khí hộ thể lập tức bị phá vỡ, người ngã nhào xuống ngựa. Hương Ngọc Sơn và Vân Ngọc Chân công lực tương đối cao cường, song vì hai con ngựa đang cuối trúng phải mảnh gỗ, đau đớn nhảy lồng lộn, cả hai phải vất vả lắm mới giữ yên được, càng không nói gì đến phản kích nữa.

"Đinh!".

Đoạn Ngọc trủy thủ của Từ Tử Lăng điểm trúng vào trường kiếm mang theo lực đạo như sấm sét của Dương Hư Ngạn. Một luồng lực kéo kỳ dị truyền từ trường kiếm của Dương Hư Ngạn chẳng những làm cho Từ Tử Lăng không thể dụng được kinh lực, mà chút nữa còn đánh bay cả Đoạn Ngọc trủy thủ ra khỏi tay gã.

Gã thích khách danh lừng thiên hạ này hiển nhiên cũng không ngờ lại có người có thể kịp thời đón đỡ một kích tất sát của mình, đang định tiếp tục thi triển sát thủ thì roi ngựa của Khấu Trọng đã từ phía sau quất tới. Với công lực của Dương Hư Ngạn, trong tình thế hiện tại cũng không có cách nào tiếp tục xuất chiêu công kích Từ Tử Lăng. Y thầm kêu khổ trong lòng, tung mình nhảy lên cao, tránh khỏi sát chiêu của Khấu Trọng.

"Đinh! Đinh! Đinh!".

Từ Tử Lăng đột nhiên công ra ba kích. Dương Hư Ngạn vung kiếm cản lại ba kích của Từ Tử Lăng, đồng thời mượn lực tung mình bay ngược trở lại ô cửa võ mà y đã xông ra. Khấu Trọng lúc này từ dưới phóng lên, trường tiên trong tay quấn vào hai chân họ Dương, nào ngờ Dương Hư Ngạn không biết đã dùng thủ pháp gì, trường bào trên người đột nhiên tuột ra chụp xuống đầu Khấu Trọng như một phiến hắc vân.

Từ Tử Lăng bị y bức lùi trở lại, Khấu Trọng cũng phải dịch ngang người tránh né quái chiêu ngoài sức tưởng tượng của đối thủ đáng sợ này. Nhân cơ hội đó, Dương Hư Ngạn đã tung mình lao vút ra khỏi lỗ hổng. Giao thủ đến giờ, chúng nhân mới chỉ thấy cái bóng thấp thoáng của Dương Hư Ngạn, chứ chưa từng thấy chân tướng diện mạo của y thế nào.

Hương Ngọc Sơn lúc này mới rút trường kiếm ra, quát lớn: "Đuổi theo!" Có điều bản thân y cũng rõ hơn ai hết, với khinh công kinh người của Dương Hư Ngạn, y sớm đã chạy thoát thân từ lâu rồi.

oOo

Tiêu Tiển vận hoàng phục dẫn theo đám thân binh ra tận cửa cung tiếp kiến hai gã. Sau khi dẫn hai gã vào đại sảnh, vừa đi vừa nghe kể lại chuyện Dương Hư Ngạn hành tích Hương Ngọc Sơn, đoạn thờ dài nói: "Ngọc Sơn đúng là hồng phúc tề thiên, nếu hôm nay không có hai vị huynh đệ ở bên cạnh, chỉ e giờ đây đã hung đa cát thiếu rồi. Từ đây có thể thấy rằng Đại Lương chúng ta được hoàng thiên bảo hộ, tuyệt đối có thể làm nên nghiệp lớn, không kẻ nào có thể thay đổi được thiên mệnh này!".

Vị hoàng đế Đại Lương này có thân thể cường tráng, ngoại hình uy vũ, chiều cao cũng gần bằng với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, niên kỷ chỉ ước chừng ba lăm, ba sáu. Không biết có phải là y đang gặp thời vận hay không, mà cả người giống như đang phát quang vậy, thần thái rực rỡ. Từ đây có thể thấy khí công của y đã đạt tới trình độ của cao thủ nhất lưu, muốn tranh tài cao thấp với hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy cũng không phải là không có khả năng. Gương mặt y dường như lúc nào cũng nở một nụ cười mỉm cố định, có lẽ là do cái miệng của y lúc nào cũng vui vẻ nhếch lên nên mới vậy.

Nhưng nếu quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện trong mắt y thỉnh thoảng lại hiện lên một tia nhìn lạnh tựa băng giá, khiến người đối diện phải rùng mình ớn lạnh. Đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là một kẻ kiêu hùng trong hắc đạo.

Vân Ngọc Chân ở phía sau không hiểu hỏi: "Trước kia khi Dạng đế vẫn còn sống, Dương Hư Ngạn có thể nói là kẻ hành sự theo lệnh của hôn quân, nhưng hiện giờ Dương Quảng đã mệnh chung, không biết rốt cuộc là hấn làm việc cho ai nữa?".

Hương Ngọc Sơn nói: "Khả năng lớn nhất là Vương Thế Sung, nghe nói nữ nhi của họ Vương là bậc quốc sắc thiên hương, cũng là mỹ nữ trong lòng của Dương Hư Ngạn".

Lúc này chúng nhân đã vào đến đại đường, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn thấy quang cảnh bên trong thì ngạc nhiên vô cùng. Bọn gã vốn tưởng rằng nơi đây phải có văn thần võ tướng xếp thành hai hàng, ngự lâm cận vệ tầng tầng lớp lớp phòng vệ sum nghiêm, chẳng ngờ bên trong đến nửa tên thủ vệ cũng không có. Kỳ lạ là Tiêu Tiển lại dẫn bọn gã đi xuyên qua đại đường, đến một gian khách sảnh nhỏ bày biện sang trọng nhưng đơn giản, thanh nhã. Hai gã càng ngạc nhiên hơn khi Tiêu Tiển dừng lại, thờ dài nói: "Bộ long bào này thật phiền toái, mặc nó lên người ta cảm thấy rất khó chịu!".

Tiếp đó lập tức có hai tên nội thị bước tới giúp y cởi bỏ long bào, lộ ra một bộ trang phục văn sĩ, khiến cho họ Tiều càng thêm mấy phần nho nhã, tiều sái. Tiều Tiễn thấy hai gã tròn mắt ngạc nhiên nhìn mình thì cười nói: "Ta xưng đế cũng chỉ vì tình thế bức bách mà thôi, người không xưng đế, người khác sẽ cho là người không có chí khí, chẳng những không chịu về với người mà còn không sợ người, coi thường người nữa. Vì vậy ta ở trước mặt người ngoài cứ phải khổ sở làm ra vẻ như vậy, nhưng hai vị tiểu huynh đệ đây đều là người nhà, không cần phải làm những chuyện thừa thãi này".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đánh mắt nhìn nhau, trong khoảnh khắc đều nhận ra được sự sợ hãi trong lòng đối phương. Tiều Tiễn quả nhiên không đơn giản, thủ đoạn lung lạc người khác quả nhiên cao minh đến độ không còn tí vết, thân thiết tự nhiên, khiến người ta không thể không sinh hảo cảm. Tiều Tiễn lại thông dong mỉm cười nói tiếp: "Nào! Cùng đến đây ngồi xuống đi!"

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Vân Ngọc Chân và Hương Ngọc Sơn liền lần lượt ngồi xuống xung quanh chiếc bàn tròn. Tiều Tiễn ngồi xoay lưng lại với hoa viên tràn ngập ánh nắng, lắc đầu than thở: "Thật là đáng tiếc, Ngọc Sơn cho ta biết hai vị tiểu huynh đệ không có ý gia nhập với chúng ta. Nhưng mỗi người mỗi chí, Tiều Tiễn ta tự nhiên sẽ tôn trọng quyết định của hai vị tiểu huynh đệ. Huống hồ giờ đây chúng ta đã trở thành hảo hữu, như vậy là Tiều mỗ đã hân hoan vô cùng rồi!".

Khấu Trọng vỗ bàn nói: "Chẳng trách mà Ba Lăng Bang ngày càng mở rộng thế lực, thanh thế vượt xa ngày trước, giờ đây gặp được nhị đương gia, Khấu Trọng mới lĩnh ngộ được nguyên nhân bên trong".

Tiều Tiễn bật cười ha hả nói: "Khấu tiểu huynh đệ thật biết lấy lòng người khác! Khách sáo như vậy đủ rồi, giờ chúng ta có thể nói chuyện chính được chứ? Không hiểu hai vị tiểu huynh đệ tại sao lại nắm chắc có thể ám sát Nhậm Thiếu Danh như vậy?" Y ngưng lại giây lát rồi trầm ngâm nói tiếp: "Lưu Tinh Chùy của hãn được liệt vào Kỳ Công Tuyệt Nghệ Bảng, chiều chiều thức thức đều xuất thần nhập hoá, gần xa đều tiện dụng, bình sinh ngoại trừ bại dưới tay Thiên Dao Tống Khuyết một lần ở Lĩnh nam thì hãn ta chưa từng gặp phải đối thủ".

Khấu Trọng nở một nụ cười tràn trề lòng tin, thản nhiên nói: "Nếu không mạo hiểm thì sao thành đại sự được?".

Vân Ngọc Chân nghe giọng nói tràn đầy hào tình tráng trí, nhìn nụ cười tràn đầy mị lực của gã, song mục thoáng hiện lên thần sắc mê đắm. Khấu Trọng như đã phát giác, quay lại phía nàng nheo mắt cười cười. Vị bang chủ xinh đẹp của Cự Kinh Bang này lập tức đổ ửng

hai má, xấu hổ cúi đầu mân mê vạt áo, dáng vẻ hấp dẫn vô cùng. Từ Tử Lăng cũng hơi có chút động lòng, cảm giác đối với nàng cũng được cải thiện đôi phần. Tiêu Tiển tựa như không hề phát giác về kỳ lạ trên nét mặt ba người, chuyển ánh mắt về phía Từ Tử Lăng, ôn hòa nói: "Từ tiểu huynh đệ hình như rất kiêu lời thì phải?".

Từ Tử Lăng ung dung nhún vai đáp: "Tiêu đương gia hiểu lầm rồi, tôi chỉ là không biết nói gì mà thôi!".

Tiêu Tiển bật cười ha ha: "Nói hay lắm! Ta đây thích nhất là kết giao bằng hữu với những người chí tình chí tính, mà hai vị đều là người chí tình chí tính, điều này ta có thể nhận ra từ tình cảm sâu đậm giữa hai vị đây và Tổ Tổ phu nhân. Hà... trước mắt phán đoán hai vị có thể giết chết Nhậm Thiếu Danh hay không chỉ e còn hơi sớm, nhưng nếu sự tình quá nguy hiểm, ta vẫn mong Khấu tiểu huynh đệ và Từ tiểu huynh đệ cố nhẫn nhịn hấn mà tạm thời bỏ qua chuyện này".

Khấu Trọng thâm kêu lợi hại, gật đầu nói: "Những lời chân tình của nhị đương gia, huynh đệ chúng tôi sẽ khắc ghi trong lòng".

Tiêu Tiển nói: "Lần này Ngọc Sơn cũng sẽ tùy hành với hai vị, đồng thời ta sẽ huy động tất cả nhân lực vật lực để hiệp trợ. Hai vị phải cẩn thận với Nhậm Thiếu Danh, nhưng cũng cần phải đề phòng Lâm Sĩ Hồng, con người này chẳng những võ công cao cường, mà tâm cơ cũng xảo hoạt, thủ đoạn lại tàn độc kinh nhân, thủ hạ của y thì cao thủ nhiều như vùn vụt, đặc biệt là kẻ được y phong làm Quốc sư, Thôi Tuyết Tú. Kẻ này văn võ song toàn, cơ trí hơn người, cần phải đặc biệt lưu ý".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Hương tướng quân thực không cần phải đi mạo hiểm với chúng ta như vậy!".

Hương Ngọc Sơn xen miệng vào nói: "Chỉ có ta mới nắm rõ được tình hình Cửu Giang, để đưa ra sự sắp xếp hợp lý nhất cho hai vị đại ca, nếu đổi lại là người khác, e rằng khó mà đảm đương nổi trọng trách này...".

Tiêu Tiển ngắt lời y nói: "Tiến được thì tiến, cần thoái tắc thoái. Không có Ngọc Sơn cùng đi, ta làm sao yên tâm cho được. Hai vị ngàn vạn lần không nên chối từ ý tốt này của ta!".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng nhìn nhau cười khổ, trong lòng thầm nhủ chẳng may Hương Ngọc Sơn gặp chuyện chẳng lành, hai gã làm sao có thể ăn nói với Tổ Tổ được đây?

oOo

Quá buổi hoàng hôn, một chiếc thuyền hạng trung của Cự Kinh Bang rời khỏi Ba Lăng, thuận theo dòng nước đi về phía Đông. Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đứng ở cuối thuyền, ngắm nhìn những gợn sóng lăn tăn khi thuyền đi qua để lại trên mặt sông, trong đầu ẩn ước hiện lên dáng vẻ đau khổ của Tổ Tổ khi tiễn biệt hai gã và Hương Ngọc Sơn lên thuyền. Hai gã càng nghĩ càng cảm thấy bứt rứt không yên, chút nữa thì đã bỏ hết tất cả để quay lại an ủi nàng, nói cho nàng biết bọn gã sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng. Hai gã đều cảm thấy an nguy của Hương Ngọc Sơn trở thành hòn đá đè nặng lên vai mình.

Khấu Trọng thở dài thốt: "Thật không ngờ Tiều Tiểu lại lợi hại đến vậy, không hề nhắc đến Dương Công Bảo Khố dù chỉ là nửa câu, tuân thủ đúng như những điều trong bức thư kia đã viết".

Từ Tử Lăng nói: "Người này có vẻ cao thâm mạt trắc, rất khó đoán biết được ý đang nghĩ gì, nhưng ta có thể khẳng định một điều rằng võ công và mưu trí của y đều thuộc hàng nhất đẳng, so với lão gia, chỉ sợ họ Tiều này còn giảo hoạt hơn mấy phần".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Đúng là chủ nào tớ nấy, đến giờ thì ta mới biết thì ra tên Hương tiểu tử đó đã học lên từ họ Tiều".

Từ Tử Lăng ngẩng mặt lên trời, ngắm nhìn những áng mây tuyết đẹp được ánh tà dương nhuộm màu rực rỡ và những ngọn núi xa xa, trầm mặc hồi lâu rồi thấp giọng nói: "Tại sao chúng ta lại ghét Hương Ngọc Sơn đến vậy nhỉ? Có phải là một loại thiên kiến? Hay là chúng ta ghen tị y đã cướp đoạt đi Tổ tử?".

Khấu Trọng hơi ngạc nhiên, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Hoặc giả là ấn tượng ban đầu rất quan trọng. Đầu tiên, y là kẻ kinh doanh kỹ viện và sòng bạc, thông thường loại người này rất hiếm kẻ là chính nhân quân tử, kể đó y lại khuất phục trước thế lực, lần đó đã bán đứng chúng ta cho Diêm Nương Tử Nhậm Mi Mi của Bành Lương Hội, vì thế mà trong lòng chúng ta sớm đã nhận định y là người không đáng tin cậy. Ôi! Hiện giờ chỉ mong hấn ta thực lòng với Tổ tử, chứ không phải lợi dụng tử ấy để khống chế chúng ta". Sau đó gã lại cười cười nói: "Đừng nói những chuyện phiền phức này nữa được không? Trước mắt chúng ta có một cơ hội thoát thân khỏi hàng ngũ đồng nam, cả đời này chỉ có hai huynh đệ, ta sẽ nhường người trước, vậy đã đủ nghĩa khí chưa?".

Từ Tử Lăng ngây người, một lúc lâu sau mới hiểu ra, chau mày nói: "Người nên biết đáp án rồi mới đúng, ta thà cùng người đến thanh lâu tìm cô nương cũng không muốn người và Vân Ngọc Chân dây dưa với nhau".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Điều khác biệt duy nhất giữa mỹ nhân sư phụ và cô nương thanh lâu chính là nàng ta có thể chọn lựa đối tượng lên giường với mình, hơn nữa một nữ nhân mỹ lệ như nàng, ở thanh lâu đâu thể kiếm ra được chứ. Tiểu Lăng người thực ra chẳng có lý do gì để phản đối".

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Còn có một điểm khác biệt nữa là các cô nương thanh lâu dùng tiền để giao dịch, còn người và Vân Ngọc Chân thì lại dùng tình cảm để giao dịch, xem xem cuối cùng ai mới là người trả giá nhiều hơn. Nếu người muốn lợi dụng nàng ta để khống chế Cự Kinh bang, trong lòng ta rất là khó chịu".

Khấu Trọng trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Nếu như ta thật sự yêu thích nàng ta thì sao?".

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Nếu người thật sự thích nàng ta thì sẽ không lấy nữ tử ở thanh lâu ra để so sánh".

Khấu Trọng cười khổ: "Tranh bá thiên hạ là chuyện không thể nhân nhượng bất kỳ ai dù chỉ một nửa bước, nếu ta làm chuyện gì cũng nói nguyên tắc, bó chân bó tay giống như người mà muốn đi tranh hùng tranh bá với hạng người gian xảo hung ác, tâm lang thủ lạt như Lý Mật, Vương Thế Sung thì đúng là không khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết".

Từ Tử Lăng đặt tay lên vai gã, mỉm cười nói: "Chuyện này ta cũng rất hiểu, vì thế ta mới khuyên người không nên khuấy vũng nước đục đó lên nữa. Có điều người đã lập chí lớn, ta cũng không tiện ngăn cản làm gì. Nhưng nếu người hỏi ý kiến ta, ta đương nhiên sẽ không đổi lòng mà nói những điều người thích nghe".

Một cơn gió thổi tới, y phục hai gã kêu lên phần phật. Khấu Trọng ngẩn người nhìn dòng sông phía dưới, lẩm bẩm nói: "Có những lúc ta cũng không biết mình đang làm gì nữa, thậm chí từng có lúc muốn vứt bỏ tất cả mà đi theo người nhàn du khắp nơi, sống những ngày nhàn nhã tự do, nhưng ta lại cảm thấy sống như vậy thì thật sẽ bỏ qua rất nhiều thứ quý giá của cuộc sống. Hơn nữa, ta thật sự muốn tận một chút sức lực của mình cho thời loạn thế này, giúp cho vạn dân được sống một cuộc sống an cư lạc nghiệp. Lẽ nào người đã quên cảnh tượng đáng sợ mà chiến hỏa mang đến rồi hay sao?".

Từ Tử Lăng nói: "Đây gọi là mỗi người một chí. Có điều nếu người muốn làm vạn dân hạnh phúc sao không chọn một người có đức có năng để khuôn phò, như vậy cũng có thể hoàn thành tâm nguyện mà".

Khấu Trọng khịt mũi nói: "Có vết xe đổ của hôn quân Dạng Đế đó mà người vẫn chưa sáng mắt hay sao? Từ giờ ta sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai nữa, đặc biệt là những kẻ quyền quý danh gia vọng tộc, căn bản coi thường những người xuất thân đầu đường xó chợ như chúng ta! Hà...! Muộn rồi! Chúng ta cũng nên vào đi ngủ một giấc cho khỏe thôi!".

Từ Tử Lăng trầm thở dài trong bụng, tự nhủ đây là lần cuối cùng mình khuyên nhủ Khấu Trọng từ bỏ ý định tranh bá thiên hạ, sau này sẽ không nói lại chuyện này với gã nữa. Khấu Trọng trở về phòng, tinh thần đặc biệt sa sút, trong lòng biết vì lý tưởng không giống nhau mà được khoảng cách giữa mình và hảo huynh đệ Từ Tử Lăng càng lúc càng xa. Vấn đề là cả hai đều không muốn thay đổi. Y đi lại không ngừng trong gian phòng chật hẹp, không lâu sau thì đã chìm vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong. Cách luyện công của Từ Tử Lăng và gã tương phản hoàn toàn với nhau, một động một tĩnh. Đây cũng chính là sự phân biệt giữa gã và Từ Tử Lăng, một gã cầu động, một gã cầu tĩnh, cuối cùng thì trở thành Khấu Trọng muốn tranh bá thiên hạ, còn Từ Tử Lăng thì chỉ muốn thoái ẩn thâm sơn.

"Cốc! cốc!".

Tiếng gõ cửa đánh thức Khấu Trọng khỏi cảnh giới vong ngã. Gã bước ra hé cửa nhìn thì thấy Vân Ngọc Chân đang mỉm cười lặng lẽ đứng bên ngoài. Nếu như không có mấy câu Từ Tử Lăng vừa nói khi nãy, Khấu Trọng đối với món mồi ngon đưa đến tận miệng này mừng rỡ còn không kịp, nhưng hiện giờ thì gã chẳng có cảm giác sắc dục nam nữ gì nữa, chỉ nhạt giọng nói: "Còn chưa ngủ sao?".

Vân Ngọc Chân nhẹ nhàng nói: "Ta vừa thương lượng ở chỗ Ngọc Sơn xong, có thể vào trong nói chuyện một lát được không?".

Khấu Trọng làm như không quan tâm, mở cửa cho nàng vào trong. Vân Ngọc Chân ngồi xuống một chiếc ghế rồi nói: "Theo tin tức mới nhận được, Lâm Sĩ Hồng hiện tại vẫn ở Phàn Dương, Nhậm Thiếu Danh thì ngày kia sẽ đến Cửu Giang trước, bởi vì hắn ta đã mê luyện Hoắc Kỳ, kỹ nữ đẹp nhất của Xuân Tại Lâu ở Cửu Giang".

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Xuân Tại Lâu có phải là cơ sở của Ba Lăng Bang không?".

Vân Ngọc Chân nói: "Làm gì có chuyện lý tưởng như vậy. Bốn đồ trường lớn nhỏ và hai tòa thanh lâu của Ba Lăng Bang trong ngày đầu tiên đại quân Phàn Dương nhập thành đã bị san bằng thành bình địa rồi. Hiện giờ người của Ba Lăng Bang ở đó đều phải sống lên lút lẩn trốn, nếu để kẻ khác phát hiện ra thân phận, lập tức sẽ mất mạng".

Khấu Trọng nhíu mày nói: "Vậy chúng ta làm sao vào thành?".

Vân Ngọc Chân nói: "Chuyện này thì đơn giản. Ở Phiên Ngung chúng ta đã cầm chân được chủ lực của Thiết Kỳ Hội, ngoài ra quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy cũng ép tới khiến Lâm Sĩ Hồn phải tập trung binh lực ứng phó ở quận Tân An phía nam Lịch Dương, vì thế nên binh lực của Cửu Giang không mạnh, phòng thủ trong thành cũng lơ lửng phần nào, hơn nữa Lâm Sĩ Hồn dùng chính sách thống trị khắc nghiệt, lại dung túng cho bọn cường đồ Thiết Kỳ Hội gian dân phụ nữ nên tất không được lòng bách tính, đến ngay cả dân binh đoàn mới trưng dụng phụ trách thủ thành cũng buông lơi kỷ luật, không ai chịu thực tâm bán mạng cho Lâm Sĩ Hồn, thậm chí có cả một số bộ quận quan lại đã bị chúng ta mua chuộc rồi".

Khấu Trọng trầm ngâm giây lát rồi nói: "Vậy chúng ta phải nhân lúc Lâm Sĩ Hồn chưa đến để giết chết Nhậm Thiếu Danh, có biết được bên cạnh y có những cao thủ nào không?".

Vân Ngọc Chân nói: "Nhậm Thiếu Danh vô cùng tự phụ với võ công của mình, vì vậy trước giờ chỉ luôn dùng khinh xa, tùy tùng cũng chỉ có bốn năm tên, nhưng đều là nhất lưu cao thủ, thêm nữa giả như lúc ấy có bất kỳ ai trong hai tên Ác Tăng Pháp Nạn và Diễm Ni Thường Chân bên cạnh hắn, hành động sẽ càng thêm nguy hiểm bội phần".

Khấu Trọng hỏi: "Hai kẻ ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào mà lợi hại như vậy?".

Vân Ngọc Chân đáp: "Hai kẻ này đều là công thần giúp Nhậm Thiếu Danh dựng nên Thiết Kỳ Hội, nghe đồn họ Nhậm đó có huyết thống của người Thiết Lạc, thậm chí có thể là người của Thiết Lạc Vương phái đến Trung nguyên ẩn tàng thân phận để gây mưa tạo gió, vì vậy nên hắn hết sức tàn bạo với người Hán chúng ta. Ác Tăng Pháp Nạn vốn là cường khấu ở Giang Nam, giết người phóng hỏa, gian dân cường hiếp không gì là không làm, về sau do quá nhiều người tức giận truy sát nên mới về dựa dẫm Nhậm Thiếu Danh. Được họ Nhậm dung túng, Pháp Nạn lại tiếp tục hoành hành bạo ngược, cho đến tận bây giờ, vẫn chưa có ai làm gì được hắn".

Khấu Trọng hiếu kỳ hỏi: "Hắn thật đã xuất gia sao?".

Vân Ngọc Chân nhún vai thốt: "Chuyện này thì không ai biết được, lại càng không có môn phái nào chịu thừa nhận hắn là đệ tử, chỉ biết hắn thích nhất là mặc áo cà sa đại hồng,

đầu lại trọc lông lốc, mở miệng ra là xung bần tăng, vì thế nên người đời mới gọi y là Ác Tăng.

Khấu Trọng hứng thú hỏi tiếp: "Diễm Ni có phải là đẹp như hoa ngọc, độc như xà hiết hay không?".

Vân Ngọc Chân lườm gã một cái nói: "Nam nhân các người thật là hết thuốc chữa, nói đến nữ nhân xinh đẹp là mắt cứ sáng rực lên, rõ là đồ háo sắc!".

Khấu Trọng lúc này đã quên gần hết nỗi buồn bực sau cuộc nói chuyện với Từ Tử Lăng, cười hì hì nói: "Có mỹ nhân sư phụ ở đây ta làm gì có thời gian nghĩ đến nữ nhân khác nữa chứ!".

Vân Ngọc Chân lừ mắt nhìn gã một cái, tiếp tục nói: "Diễm Ni là nữ nhân của Ác Tăng, có điều ả thường hay ra ngoài câu dẫn các nam nhân khác, làm những chuyện ô uế đồi phong bại tục, thế nhưng Pháp Nạn lại chẳng hề hỏi tới, cứ coi như không. Chúng ta hoài nghi Diễm Ni Thường Chân chính là môn nhân của gia tộc thần bí và tà ác nhất thiên hạ, Âm Quý Phái, thậm chí là Pháp Nạn cũng có cùng xuất thân với ả, chỉ có điều đến giờ vẫn chưa thể chứng minh!".

Khấu Trọng ngạc nhiên vô cùng. Vân Ngọc Chân nói tiếp: "Đôi ác tăng ni này là hộ pháp của Thiết Kỳ Hội, cũng là cánh tay tả hữu của Nhậm Thiếu Danh, năm xưa nếu không phải có bọn chúng liều chết bảo vệ, e rằng Nhậm Thiếu Danh sớm đã chết trong tay Thiên Dao Tổng Khuyết từ lâu rồi".

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Vậy thì nhân thể diệt trừ chúng luôn cho tiện!".

Vân Ngọc Chân gắt gỏng nói: "Cừu gia của Ác Tăng Diễm Ni trải khắp thiên hạ, nhưng đến giờ bọn chúng vẫn sống hết sức thoải mái, ngươi tưởng rằng đó chỉ là do bọn chúng may mắn hay sao?".

Khấu Trọng vươn người ngáp dài, đứng dậy nói: "Muộn rồi! Chi bằng ngủ một giấc cho xong!".

Vân Ngọc Chân cũng đứng dậy nói: "Ngủ sớm một chút cũng được! Đến Cửu Giang rồi e rằng không có lúc nào thoải mái thế này đâu!".

Khấu Trọng nghênh ngang đi đến cài then cửa lại, rồi khẽ vẩy nhẹ tay làm ngọn đèn tắt phụt, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Vân Ngọc Chân giật thót mình, thấp giọng kêu lên: "Ngươi đang làm gì vậy?".

Khấu Trọng dịch người ra sau lưng nàng, vươn tay ra ôm lấy nàng, đôi tay xoa nhẹ lên chiếc bụng nhỏ nhắn phẳng lì, ghé miệng cắn nhẹ vào tai nàng: "Sự phụ mồi quá chiều!".

Vân Ngọc Chân bị gã làm cho toàn thân mềm nhũn, thần trí mơ hồ, để gã bế bổng lên đặt xuống giường, nửa câu phản kháng cũng không nói ra lời.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>